

РЕШЕНИЕ

№ 700

гр. София, 06.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10289** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по подадена жалба от М. Х. А., срещу Решение № ППН-01-654/2018 от 17.07.2019 г. на Комисията за защита на личните данни, с което е обявена за неоснователна и е оставена без уважение жалбата му, като е прието за установено, че не е извършено нарушение на принципите, свързани с обработването на лични данни, закрепени в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (ОРЗД) от [фирма], ЕИК[ЕИК].

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречието му с материалноправните разпоредби. Твърди се, че няма нормативно установено задължение по отношение на заинтересованата страна да съхранява взетите по поръчка на жалбоподателя проби в срок по-дълъг, от колкото лицето е съгласно за това. Твърди, че обработването на чувствителни данни, каквито представляват осигурените от него генетични проби са част от забраната по чл. 9, § 1 от ОРЗД. Настоява съдът да разпорежи на основание чл. 17, § 1 от ОРЗД изтриване на онези лични данни, които не са необходими за последващо обработване, в съответствие с легитимните цели и интереси на [фирма], в качеството му на администратор на лични данни. Моли съдът да разпорежи да му бъдат върнати и

заличени всички лични данни от системата на заинтересованата страна - хартиен и електронен носител – включващи ДНК проби, ДНК експертиза, заявление.

В съдебно заседание не се явява и представлява. Изпраща заявление, с което поддържа направените в жалбата оплаквания и наведените аргументи.

Ответникът Комисията за защита на личните данни в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. Р. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да постанови решение, с което да отхвърли същата. Твърди, че част от аргументите на лицето са извън обхвата на ЗЗЛД и правомощията на КЗЛД. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма], със седалище в [населено място], представя отговор на жалбата, с който я оспорва. Твърди, че на жалбоподателя коректно е предоставена цялата поискана от него информация. Освен това посочва, че лицето не е цитирало основанието, на което желае изтриването на данните му на осн. чл. 17 от ОРЗД. Настоява, че продължава да има легитимен интерес от обработката /под формата на съхранение/ на личните данни на лицето. В съдебно заседание се представлява. Претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Прокурор Ю. от СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред Комисията за защита на личните данни е образувано по жалба рег. № ППН-01-654/08.08.2018 г. на М. Х. А. за извършени нарушения по чл. 19 от ЗЗЛД към дата 25.04.2018 г. и по чл. 17, § 1 от ОРЗД. Сочените в инициращия административното производство документ конкретни нарушения се изразяват в това, че след взето от него решение да си направи ДНК тест за определяне на майчинство - за негова лична информация, се свързал с "П." О., ЕИК[ЕИК] и разговарял с управителя на дружеството по телефон. Посочено е, че в процеса на проведените разговори му била предоставена информация относно самия тест, цени, начина на вземане на проби. Поискал тестването да бъде конфиденциално и анонимно, без да се дават данни за имена, адрес, ЕГН, но искането му не било уважено, вкл. това да си вземе самостоятелно проба и да я занесе в лаборатория. При вземането на пробата била изискана личната му карта и записани данни от нея в заявление, което подписал. Посочва, че не бил информиран за това, че се вземат две проби - едната за анализа и друга, която се съхранява като контролна. Във връзка с резултатите от теста, поискал същите да бъдат изпратени само на него, но това искане било оставено без уважение. Твърди, че не му била предоставена информация относно правилата за обработване на личните му данни, вкл. относно срока, реда и начина на съхраняване на втората контролна проба, преди да даде своето съгласие, обективизирано в заявлението. На по-късен етап поискал да му бъдат върнати контролната проба и всички негови данни, тъй като не бил съгласен същите да бъдат съхранявани в лабораторията, за което получил отказ. Счита, че дружеството нямало правно основание да обработва данните му, тъй като изразеното от него съгласие не е валидно, поради което поискал да му бъдат върнати: контролната проба, заявлението, експертизата, всички негови данни да бъдат заличени. Навежда твърдения относно наличието на нарушения, касаещи дейността на дружеството, вкл. относно наличието на акредитация за извършване на

генетични изследвания.

Във връзка с постъпилата жалба КЗЛД е изпратила писмо, изх. № ППН-01-654#1/31.12.2018 г., до представител на [фирма] на основание чл. 26 от АПК, с което му е предоставена възможност за изразяване на писмено становище по нея, както и да приложи писмени доказателства в подкрепа на твърденията си (л. 97). Писмото е било получено на 14.01.2019 г., съгласно известие за доставяне обратна разписка (л. 98). В определения от административния орган срок [фирма] са представили писмено становище и доказателства (л. 68-94).

За образуваното производство по подадената жалба е уведомен и М. А., като на него също му е дадена възможност да депозира и други доказателства подкрепящи и удостоверяващи изложените в жалбата твърдения.

С протокол № 16/2019 г. от заседание, проведено на 03.04.2019 г. КЗЛД е приела жалбата на М. А. за допустима и е образувала административно производство по разглеждането ѝ. Насрочено е било открито заседание за разглеждане на жалбата за 05.06.2019 г. от 13.00 ч. (л. 61-64).

До страните са изпратени уведомителни писма за насроченото открито заседание, с изх. № ППН-01-654(2018)#9/10.04.2019 г. и ППН-01-654(2018)#10/10.04.2019 г. като е предоставена възможност за запознаване с материалите по административната преписка (л. 57-60).

С писмо, изх. № ППН-01-654(2018)#14/18.04.2019 г. М. А. е бил уведомен за допуснатата техническа грешка относно датата на насроченото за разглеждане на жалбата открито заседание на комисията, а именно в годината за 05.06.2019 г. от 13.00 ч. (л. 54).

Видно от протокол № ППН-01-654#13/17.04.2019 г. ответната страна [фирма] също е уведомена за допуснатата техническа грешка в датата на насроченото за разглеждане на жалбата открито заседание на комисията, а именно в годината за 05.06.2019 г. от 13.00 ч. (л. 56).

С молба рег. № ППН-01-654(2018)#16 от 22.04.2019 г. жалбоподателя е направил доказателствено искане, а именно: КЗЛД да направи служебна справка в НБДН относно установяване факта на настъпила смърт на лицето С. Д. Д. през месец януари 2019 г. Искането е мотивирано по съображения за неоснователност на твърденията на дружеството, по - конкретно че контролната проба и експертизата съдържат данни и за това трето лице, което от своя страна налага данните да се съхраняват (л. 53).

С писмо рег. № ППН-01-654#18(18) от 24.04.2019 г. "П." О. допълнително предоставя информация и доказателства относно изпълнението на задължението за предоставяне информация към дата 25.04.2018г. като посочва, че това задължение е изпълнено, че информация в обема посочен в чл. 19 от ЗЗЛД се съдържа в самото заявление, изходящо от жалбоподателя, вкл. като допълнителен източник на същата се сочи сайта на "П." О.. Към настоящия момент информация за това била налична в лабораторията и на сайта на дружеството - "Политика за защита на личните данни на "П." О. при извършване на експертизи". Прилага Общи правила за изготвяне на ДНК експертизи - вътрешен документ, който регламентира обработването на личните данни към датата на подаване на заявлението и за който излага твърдения, че обстоятелствата, съдържащи се в него са сведени до знанието на жалбоподателя по телефон чрез посредник - неговата съпруга, по съображения че същия е отказвал да разговаря лично със законния представител на дружеството. Прилага и инструкция за реда за обработване на личните данни, действаща към датата на подаване на

заявлението на изтриване на данните - 05.06.2018 г. (л. 38-52).

На основание чл. 36, ал. 1 от АПК е била извършена служебна справка видно от Протокол рег. № ППН-01-654#19(18) от 28.0.2019 г. относно наличието на публикувана информация на сайта на дружеството - <http://progene.mv.contact.bg/> и по - конкретно относно обработването на личните данни, вкл. дали и доколко е налична на сайта информацията, приложена в писмен вид към становищата на дружеството - политика за защита на личните данни, инструкция, заявление, разпечатки (л. 27-37).

На проведеното на 05.06.2019 г. заседание на КЗЛД, Комисията след като е обсъдила становищата на страните в контекста на събраните по преписката доказателства е счела, че жалбата е неоснователна и като такава е оставила същата без уважение. Проекторешението е обективизирано в протокол № 24/05.06.2019 г. (л. 21-25). Гласували са 4 членове на КЗЛД: за – 4, против – няма.

На основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД КЗЛД се е произнесла с РЕШЕНИЕ № ППН-01-654/2018 от 17.07.2019 г., изпратено до страните в производството с писма, изх. № ППН-01-654(2018)#25 от 17.07.2019 г. и ППН-01-654(2018)#26 от 17.07.2019 г. (л. 10-13).

Към административната преписка със становището на [фирма] е представено заявление от дата 25.04.2018 г., входирано под № 122 за възлагане извършване на услугата на дружеството. Видно от заявлението е, че същото е подадено от жалбоподателя в качеството му на дете, с посочени данни за имена, ЕГН, номер на документ за самоличност, дата и органа, издал документа, адрес, мобилни телефонни номера, данни за номера на пробата, вкл. контролната, под която съответната проба е заведена и подпис. Графи майка и баща не са попълнени. В заявлението лицето (жалбоподателят) е заявил своето доброволно съгласие и желание за изготвяне на ДНК профил и използването му за посочената цел - определяне на майчинство във връзка с подадено заявление от лицето С. Д.. Посочил е, че резултатите от изследването ще бъдат използвани единствено и само за негова информация и не във вреда на трети лица или на някое от лицата участвали в изследването. Съгласен е да получи оригинален екземпляр от експертизата, съдържаща съответните ДНК профили и че му е известно, че експертизата няма доказателствена сила в съда, по съображения, че същата не е възложена по предвидения за това ред, начина на получаване на експертизата. Образецът предоставя и информация относно особеностите при изземване на проба от самото лице в домашни условия (л. 106-107).

Приложено е и заявление вх. № 162/05.06.2018 г., с което жалбоподателят е изискал от дружеството ”да бъде заличен от регистрите на лабораторията” и да му бъде върната контролната проба, като е определил и срок за предприемане на тези действия - едноседмичен. В същото време в заявлението, жалбоподателя е посочил, че по силата на ОРЗД, дружеството следвало да предостави европейски екземпляр за информация, от който да било видно по какъв начин ще бъдат защитени данните, вкл. ДНК материала като носител на такива, като липсата на информация по този въпрос създавало притеснение и безпокойство относно защитата на личните му права. От заявлението се установява, също че контролната проба е изискана веднъж, т.е. че са водени разговори по този въпрос, като според изложеното в това заявление, уговорката била тази проба да се върне при липса на възражения от възложителя – жалбоподател (л. 108).

Представен е и отговор по заявлението от [фирма] с изх. № 235 от 25.06.2018

г. видно от който е, че ответната страна се е произнесла по заявление № 162 на дата 05.06.2018 г. С посочения отговор, дружеството е изложило подробни съображения относно отказа за връщане на контролната проба, като е указал и срока за съхранение на същата - 20 години.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Решение № ППН-01-654/2018 от 17.07.2019 г. на Комисията за защита на личните данни, с което жалба рег. № ППН-01-654 от 08.08.2018 г. подадена от М. Х. А. на основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД е оставена без уважение като неоснователна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Съобщението за постановено решение е получено на 05.08.2019 г., а жалбата е подадена чрез административния орган в срок чрез [фирма] на 19.08.2019 г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 38, ал. 3, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД. Като колективен орган, Комисията е взела процесното решение при наличие на изискуемия кворум и мнозинство, съгласно чл. 8, ал. 6 и, ал. 7 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация (ПДКЗЛДНА), видно от Протокол № 24/05.06.2019 г., на което заседание жалбата е разгледана по същество, в присъствието на четирима членове, т.е. налице е необходимите кворум за заседанието, а решението е взето единодушно от всички присъстващи. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал.3 ЗЗЛД, при подадена до КЗЛД жалба от субектът на данни, който счита, че са нарушени правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, § 2, букви "а" - "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. Т.е., доколкото комисията е сезирана от лице, считащо, че са нарушени правата му по ЗЗЛД, като е осъществен неправомерен достъп до негови лични данни, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване на административния съд.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително

фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективизирана в диспозитивната част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Съдът намира, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Видно от представената административна преписка производството е иницирано от жалбоподателя М. Х. А., който е изложил съображения за допуснати от страна на [фирма] нарушения, а именно, че дружеството няма правно основание да обработва данните му, с оглед на това, че изразеното от него съгласие не е валидно, поради което иска да му бъдат върнати: контролната проба, заявлението, експертизата и всички негови данни да бъдат заличени. По жалбата е образувана преписка, за която са информирани М. А. и [фирма], проведено е проучване, събрани са писмени доказателства, проведено е открито заседание, за което страните са били редовно уведомени, на което А. не е присъствал, като е уведомил Комисията за това, а ответната страна [фирма] е присъствала, след което, след изясняване на жалбата от фактическа страна, комисията, на свое заседание е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт – решение, в което е изложила съображенията си и крайното си решение.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По отношение приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Процесното решение е постановено в съответствие с материалноправните разпоредби, действали към датата на подаване на заявлението за възлагане изготвянето на ДНК експертиза за определяне на майчинство. Съгласно чл. 39, ал. 1 и 2 ЗЗЛД (в ред. ДВ, бр. 17 от 2019 г.), при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административно процесуалния кодекс. В производството по ал. 1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни. В настоящото производство претенция за обезщетение за вреди липсва.

Легалната дефиниция за лични данни, която е била относима към преценката на процесните взаимоотношения, се съдържа в чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД (отм. По настоящем) - всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Според чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 „лични данни“ означава всяка

информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“). Физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД „обработване на лични данни“ е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване, а според дефиницията на Регламент (ЕС) 2016/679 – обработване означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. Съдът намира, че няма реално функциониращ държавен орган, институция, юридическо лице и т. н., които в дейността си да не обработват лични данни за физически лица, а целите, които се преследват във връзка с обработването на такива данни са разнообразни, като администраторите не могат да превишават пределите на допустимост, определени в чл. 4 ЗЗЛД.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД(отм. по настоящем), валидна към момента на преценка на процесните взаимоотношения /2018г./, обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

Съгласно чл. 3, ал. 1 и, ал. 2 ЗЗЛД (отм. по настоящем) администратор на

лични данни е физическо или юридическо лице, както и орган на държавната власт или на местното самоуправление, който сам или съвместно с друго лице определя целите и средствата за обработване на личните данни или обработва лични данни, видът на които, целите и средствата за обработване се определят със закон, в които случаи администраторът или специфичните критерии за неговото определяне са нормативно уредени. Регламент (ЕС) 2016/679 дава следната дефиниция за „администратор“ - физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка.

В процесния случай неоснователно е оплакването на жалбоподателя за нарушение на чл.9, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като в същия е записано, че се забранява обработването на лични данни, разкриващи расов или етнически произход, политически възгледи, религиозни или философски убеждения или членство в синдикални организации, както и обработването на генетични данни, биометрични данни за целите единствено на идентифицирането на физическо лице, данни за здравословното състояние или данни за сексуалния живот или сексуалната ориентация на физическото лице. Съгласно § 2, б. „а“ Параграф 1 не се прилага, ако субектът на данни е дал своето изрично съгласие за обработването на тези лични данни за една или повече конкретни цели, освен когато в правото на Съюза или правото на държава членка се предвижда, че посочената в параграф 1 забрана не може да бъде отменена от субекта на данни. Видно от представеното заявление, жалбоподателят е заявил доброволно съгласие и желание за изготвяне на ДНК профил и използването му за посочената цел – определяне на майчинство, като резултатите от изследването ще бъдат използвани единствено и само за негова информация и не във вреда на трети лица или на някое от лицата участвали в изследването. Освен това е бил съгласен да получи оригинален екземпляр от експертизата, съдържаща съответните ДНК профили и му е известно, че експертизата няма доказателствена сила в съда, по съображения, че същата не е възложена по предвидения за това ред. Посочил е, че е уведомен за начина на получаване на експертизата.

Нещо повече. Доколкото става въпрос за частна експертиза, а не възложена от държавен орган, отношенията между двете лица са договорни. Налице е сключване на договор и извършване на услуга. Изборът за услугата – ДНК експертиза е направен от А., изборът на фирма също. За съответната услуга жалбоподателят е заплатил дължимата сума. Следователно, налице е и второ основание за обработване на данните, съгласно чл. 6, §1, т. 2 от ОРЗД, а именно - изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна.

Изричното съгласие на лицето, чиито данни се обработват, е друга от предпоставките, посочена в чл. 6, §1 от ОРЗД. Според чл. 4, § 11 от ОРЗД, „съгласие на субекта на данните“ означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което

изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени. В случая допустимостта на обработването на личните данни следва от наличието на условията на чл. 6 от ОРЗД. Доколкото субектите по чл. 6 от Регламента осъществяват правомощие, а не право, законодателят не е въвел изрично приоритет на частния интерес на лицето, чиито данни се разкриват и не го е поставил като ограничение на правото на субектите по чл. 6 да обработват лични данни.

Неоснователни са и доводите на А. за неизпълнение на задължение по чл. 17 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като "правото да бъдеш забравен" по чл. 17 от Регламент (ЕС) 2016/679 не е абсолютно право. Законодателят е възприел необходимостта от баланс на разнопосочните интереси на двете групи лица – администраторите на лични данни и самите лица, чиито данни са обект на обработка. В настоящия случай с оглед осъществяване на дейността си [фирма] е отказало да върне контролната проба, иззета във връзка с изготвянето на ДНК експертиза и да заличи личните данни на А., което е право на обработващия лични данни по чл. 25з, ал. 3, т. 2 ЗЗЛД (в ред. ДВ, бр. 17 от 2019 г.), във връзка с чл. 17, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, предвиждащи изрично, че правото на изтриване ("правото да бъдеш забравен") не се прилага, доколкото обработването е необходимо за спазване на правно задължение, което изисква обработване, предвидено в правото на Съюза или правото на държавата членка, което се прилага спрямо администратора или за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора, както и съгласно б. „д“ от същия Регламент за установяването, упражняването или защитата на правни претенции. Дружеството има легитимен интерес да съхранява личните данни в експертизата, тъй като експертизата засяга А. и трето лице С. Д. (евентуално нейни наследници, роднини на жалбоподателя и С. Д., както и други свързани с тях лица). Обстоятелството, че лицето С. Д. е починало е неотнормимо към предмета на производството, тъй като всяко едно от горепосочените лица може да предяви правни претенции към [фирма] във връзка с това дали експертизата е вярна или не, а не само г-жа Д.. Средството за защита срещу такива претенции е да се използва контролната проба за нов анализ, включително за извършването на такъв от трета независима лаборатория, за да бъде доказана точността и верността на експертизата.

Съгласно нормите на ЗЗЛД (в ред. ДВ, бр. 17 от 2019 г.) и Регламента, данните на починало лице могат да бъдат предмет на обработка, вкл. съхранение, при наличие на посочените в закона обстоятелства. Съгласно чл. 4, § 2 от Регламента „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, **съхранение**, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

За да бъде изпълнена хипотезата на чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД, действала в процесния период, е необходимо информацията, представляваща лични данни и

отнасяща се до дадено физическо лице да води до неговото идентифициране - пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. В настоящия случай дружеството съхранява контролната проба (биологичния материал) на жалбоподателя, като не се обработват по друг начин личните му данни, освен чрез съхранение Съгласно чл. 21, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 администраторът прекратява обработването на личните данни, освен ако не докаже, че съществуват убедителни законови основания за обработването, които имат предимство пред интересите, правата и свободите на субекта на данни, или за установяването, упражняването или защитата на правни претенции. Следователно законодателят изрично е посочил значимостта на този интерес при търсенето на баланс в тези взаимоотношения, като съдът споделя аргумента на заинтересованата страна, че в тези случаи администраторът е освободен от задължението да прави преценка дали интереса му надделява над този на субекта на данните, предвид това, че става въпрос за упражняване и защитата срещу правни претенции. В този смисъл са основателни и всички наведени доводи от заинтересованата страна, че същата освен това има законово задължение да съхранява пробите по указания в подзаконовите нормативни актове, уреждащи извършването на процесния вид анализи, както и да съхранява друг вид информация за сключения договор и извършената и заплатена услуга, на основание Закона за здравето, ДОПК и Закона за счетоводството.

Въз основа на изложеното настоящият състав счита, че оспореното решение на Комисията за защита на личните данни е законосъобразно, постановено при правилното приложение на материалния закон, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, което налага жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение следва да му се присъди на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, като същото се присъжда в размер на 100 лева.

От процесуалния представител на заинтересованата страна е направено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК. Видно от представената фактура № [ЕГН] от 04.12.2019 г. (л. 162), заинтересованата страна [фирма] е заплатила адвокатско възнаграждение по чл. 3, ал. 1 от Договор за правна защита и съдействие от 04.12.2019 г. в размер на 3 450 лева. Следователно жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на заинтересованата страна сумата в размер на 3 450 лева, представляваща заплатеното адвокатско възнаграждение.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, Второ отделение, 30-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. А., срещу Решение № ППН-01-654/2018 от 17.07.2019 г. на Комисията за защита на личните данни, с което е оставена

без уважение като неоснователна жалба с рег. № ППН-01-654 от 08.08.2018 г., подадена от М. Х. А. срещу [фирма], ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА М. Х. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. Х. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 3 450 (три хиляди четиристотин и петдесет) лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: